Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 26ης Ιουλίου 2017*

«Προδικαστική παραπομπή – Κανονισμός (ΕΕ) 604/2013 – Προσδιορισμός του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αιτήσεως διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας – Άρθρο 20 – Έναρξη της διαδικασίας προσδιορισμού – Υποβολή αιτήσεως διεθνούς προστασίας – Πρακτικό που καταρτίζεται από τη δημόσια αρχή, το οποίο περιέρχεται στις αρμόδιες αρχές – Άρθρο 21, παράγραφος 1 – Προθεσμίες που προβλέπονται για την υποβολή αιτήματος περί αναδοχής – Μεταβίβαση της ευθύνης σε άλλο κράτος μέλος – Άρθρο 27 – Ένδικο βοήθημα – Έκταση του δικαστικού ελέγχου»

Στην υπόθεση C-670/16,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Verwaltungsgericht Minden (διοικητικό δικαστήριο του Minden, Γερμανία) με απόφαση της 22ας Δεκεμβρίου 2016, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 29 Δεκεμβρίου 2016, στο πλαίσιο της δίκης

Tsegezab Mengesteab

κατά

Bundesrepublik Deutschland,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, A. Tizzano, Αντιπρόεδρο, R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič και L. Bay Larsen (εισηγητή), προέδρους τμήματος, E. Levits, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, C. Toader, M. Safjan, C. G. Fernlund, C. Vajda, S. Rodin, F. Biltgen και K. Jürimäe, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: E. Sharpston

γραμματέας: C. Strömholm, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 25ης Απριλίου 2017,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– ο T. Mengesteab, εκπροσωπούμενος από την D. Ottembrino, Rechtsanwältin,

– η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους T. Henze και R. Kanitz,

– η Ουγγρική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. Z. Fehér και την M. M. Tátrai,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

– η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από την C. Crane, επικουρούμενη από τον D. Blundell, barrister,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τη M. Κοντού-Durande και τον G. Wils,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 20ής Ιουνίου 2017,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 17, παράγραφος 1, του άρθρου 20, παράγραφος 2, του άρθρου 21, παράγραφος 1, και του άρθρου 22, παράγραφος 7, του κανονισμού (ΕΕ) 604/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αιτήσεως διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα (ΕΕ 2013, L 180, σ. 31, στο εξής: κανονισμός Δουβλίνο ΙΙΙ).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ του Tsegezab Mengesteab, υπηκόου Ερυθραίας, και της Bundesrepublik Deutschland (Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας), εκπροσωπούμενης από το Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Μεταναστεύσεως και Προσφύγων, Γερμανία, στο εξής: Υπηρεσία), η οποία αφορά απόφαση της Υπηρεσίας αυτής να απορρίψει την αίτηση χορηγήσεως ασύλου που είχε υποβάλει ο T. Mengesteab, απόφαση η οποία διαπιστώνει την έλλειψη λόγων που να απαγορεύουν την απομάκρυνση του ενδιαφερομένου, διατάσσει τη μεταφορά του στην Ιταλία και επιβάλλει σε βάρος του απαγόρευση εισόδου και διαμονής διάρκειας έξι μηνών από την ημέρα της απομακρύνσεως.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Ο κανονισμός (ΕΚ) 343/2003

3 Ο κανονισμός (ΕΚ) 343/2003 του Συμβουλίου, της 18ης Φεβρουαρίου 2003, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης ασύλου που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας (ΕΕ 2003, L 50, σ. 1), καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό Δουβλίνο ΙΙΙ.

4 Το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 343/2003 προέβλεπε τα εξής:

«Η αίτηση ασύλου θεωρείται υποβληθείσα από τη στιγμή που έντυπο που υποβάλλεται από τον αιτούντα άσυλο ή πρακτικά που καταρτίζονται από τις αρχές παραλαμβάνονται από τις αρμόδιες αρχές του συγκεκριμένου κράτους μέλους. Εάν η αίτηση δεν γίνεται εγγράφως, το διάστημα μεταξύ της δήλωσης πρόθεσης και της κατάρτισης πρακτικού θα πρέπει να είναι όσο το δυνατόν βραχύτερο.»

Ο κανονισμός (ΕΚ) 1560/2003

5 Το σημείο 7 του τμήματος Ι του καταλόγου Α που περιλαμβάνεται στο παράρτημα ΙΙ του κανονισμού (ΕΚ) 1560/2003 της Επιτροπής, της 2ας Σεπτεμβρίου 2003, που αφορά τις λεπτομέρειες εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 343/2003 (ΕΕ 2003, L 222, σ. 3), όπως τροποποιήθηκε με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 118/2014 της Επιτροπής, της 30ής Ιανουαρίου 2014 (ΕΕ 2014, L 39, σ. 1), μνημονεύει, μεταξύ των αποδεικτικών στοιχείων της παράνομης εισόδου στην ημεδαπή από εξωτερικά σύνορα, το «θετικό αποτέλεσμα από την Eurodac μετά από αντιπαραβολή των δακτυλικών αποτυπωμάτων του αιτούντος άσυλο με τα δακτυλικά αποτυπώματα που έχουν ληφθεί δυνάμει του άρθρου [14] του κανονισμού [(ΕΕ) 603/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με τη θέσπιση του Eurodac για την αντιπαραβολή δακτυλικών αποτυπωμάτων για την αποτελεσματική εφαρμογή του κανονισμού 604/2013 και σχετικά με αιτήσεις της αντιπαραβολής με τα δεδομένα Eurodac που υποβάλλουν οι αρχές επιβολής του νόμου των κρατών μελών και η Ευρωπόλ για σκοπούς επιβολής του νόμου και για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΕ) 1077/2011 σχετικά με την ίδρυση Ευρωπαϊκού Οργανισμού για τη Λειτουργική Διαχείριση Συστημάτων ΤΠ Μεγάλης Κλίμακας στον Χώρο Ελευθερίας, Ασφάλειας και Δικαιοσύνης (ΕΕ 2013, L 180, σ. 1)]».

Η οδηγία 2013/32/ΕΕ

6 Το άρθρο 6, παράγραφοι 1 έως 4, της οδηγίας 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας (ΕΕ 2013, L 180, σ. 60, στο εξής: οδηγία περί διαδικασιών), ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Όταν ένα πρόσωπο υποβάλλει αίτηση διεθνούς προστασίας σε αρχή αρμόδια για την καταχώριση των αιτήσεων αυτών δυνάμει του εθνικού δικαίου, η καταχώριση γίνεται το αργότερο τρεις εργάσιμες ημέρες μετά την υποβολή της αίτησης.

Εάν η αίτηση διεθνούς προστασίας υποβάλλεται σε άλλες αρχές, οι οποίες δεν είναι αρμόδιες για την καταχώριση δυνάμει του εθνικού δικαίου, τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε η καταχώριση να γίνεται το αργότερο έξι εργάσιμες ημέρες μετά την υποβολή της αίτησης.

[…]

2. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε το πρόσωπο το οποίο έχει υποβάλει αίτηση διεθνούς προστασίας να έχει πραγματική δυνατότητα να την καταθέσει το ταχύτερο δυνατό. […]

3. Με την επιφύλαξη της παραγράφου 2, τα κράτη μέλη μπορούν να απαιτούν οι αιτήσεις διεθνούς προστασίας να κατατίθενται αυτοπροσώπως και/ή σε καθορισμένο χώρο.

4. Κατά παρέκκλιση της παραγράφου 3, θεωρείται ότι έχει κατατεθεί αίτηση διεθνούς προστασίας όταν οι αρμόδιες αρχές του συγκεκριμένου κράτους μέλους λαμβάνουν έντυπο το οποίο έχει υποβάλει ο αιτών ή, όταν προβλέπεται από το εθνικό δίκαιο, επίσημη έκθεση.»

7 Το άρθρο 31, παράγραφος 3, της ιδίας οδηγίας ορίζει τα κατωτέρω:

«Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ότι η διαδικασία εξέτασης ολοκληρώνεται εντός έξι μηνών από την κατάθεση της αίτησης.

Όταν αίτηση υπόκειται στη διαδικασία του κανονισμού [Δουβλίνο ΙΙΙ], η προθεσμία των έξι μηνών αρχίζει από τη στιγμή κατά την οποία ορίζεται ένα κράτος μέλος ως υπεύθυνο για την εξέταση της αίτησης, σύμφωνα με τον εν λόγω κανονισμό, ο αιτών βρίσκεται στο έδαφος του κράτους μέλους και τον έχει αναλάβει η αρμόδια αρχή.

[…]»

Η οδηγία 2013/33/ΕΕ

8 Το άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 2013/33/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με τις απαιτήσεις για την υποδοχή των αιτούντων διεθνή προστασία (ΕΕ 2013, L 180, σ. 96), προβλέπει τα ακόλουθα:

«Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ότι, εντός τριών ημερών από την πρώτη υποβολή αίτησης παροχής διεθνούς προστασίας, χορηγείται στον αιτούντα έγγραφο το οποίο εκδίδεται στο όνομά του/της και το οποίο πιστοποιεί ότι πρόκειται για αιτούντα ή ότι του/της επιτρέπεται να παραμείνει στο έδαφος του κράτους μέλους επί όσο διάστημα εκκρεμεί ή εξετάζεται η αίτησή του/της.

[…]»

9 Το άρθρο 14, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής ορίζει τα εξής:

«Η πρόσβαση στο εκπαιδευτικό σύστημα δεν πρέπει να καθυστερεί πέραν των τριών μηνών από την ημερομηνία υποβολής της αίτησης παροχής διεθνούς προστασίας από τον ανήλικο ή εξ ονόματος αυτού.

[…]»

10 Το άρθρο 17, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας έχει ως εξής:

«Τα κράτη μέλη μεριμνούν για την παροχή υλικών συνθηκών υποδοχής στους αιτούντες όταν [υποβάλλουν] αίτηση παροχής διεθνούς προστασίας.»

Ο κανονισμός Eurodac

11 Ο κανονισμός 603/2013 (στο εξής: κανονισμός Eurodac) ορίζει, στο άρθρο 9, παράγραφος 1, τα ακόλουθα:

«Κάθε κράτος μέλος λαμβάνει πάραυτα τα δακτυλικά αποτυπώματα όλων των δακτύλων κάθε αιτούντος διεθνή προστασία ηλικίας τουλάχιστον 14 ετών, το συντομότερο δυνατό και το αργότερο εντός 72 ωρών από την υποβολή αίτησης διεθνούς προστασίας, όπως ορίζεται στο άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού [Δουβλίνο ΙΙΙ], και τα διαβιβάζει στο κεντρικό σύστημα μαζί με τα δεδομένα που αναφέρονται στο άρθρο 11, στοιχεία β΄ έως ζ΄, του παρόντος κανονισμού.

[…]»

12 Το άρθρο 14, παράγραφος 1, του κανονισμού Eurodac έχει ως εξής:

«Κάθε κράτος μέλος λαμβάνει πάραυτα τα δακτυλικά αποτυπώματα όλων των δακτύλων κάθε υπηκόου τρίτης χώρας ή απάτριδος, ηλικίας τουλάχιστον 14 ετών, που συλλαμβάνεται από τις αρμόδιες αρχές ελέγχου κατά την παράνομη διάβαση δια ξηράς, θαλάσσης ή αέρος των συνόρων του εν λόγω κράτους μέλους, προερχόμενου από τρίτη χώρα, ο οποίος δεν επαναπροωθείται ή που παραμένει στο έδαφος των κρατών μελών και δεν τελεί υπό κράτηση, περιορισμό ή φυλάκιση καθ' όλη την περίοδο που μεσολαβεί από τη σύλληψη μέχρι την απομάκρυνσή του βάσει της απόφασης επαναπροώθησης.»

Ο κανονισμός Δουβλίνο ΙΙΙ

13 Οι αιτιολογικές σκέψεις 4, 5, 9 και 19 του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ έχουν ως ακολούθως:

«(4) Τα συμπεράσματα [του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, κατά την ειδική σύνοδο] του Τάμπερε [στις 15 και τις 16 Οκτωβρίου 1999,] προσδιόρισαν επίσης ότι το [κοινό ευρωπαϊκό σύστημα ασύλου] θα πρέπει να περιλαμβάνει, σε μία βραχυχρόνια προοπτική, ένα σαφή και λειτουργικό καθορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αιτήσεων ασύλου.

(5) Μια τέτοια μέθοδος θα πρέπει να θεμελιώνεται σε αντικειμενικά και δίκαια κριτήρια τόσο για τα κράτη μέλη όσο και για τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα. Θα πρέπει, ιδίως, να επιτρέπει τον ταχύ προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο, προκειμένου να κατοχυρώνεται η πραγματική πρόσβαση στις διαδικασίες χορήγησης διεθνούς προστασίας και να μην διακυβεύεται ο στόχος της ταχύτητας κατά την εξέταση των αιτήσεων διεθνούς προστασίας.

[…]

(9) Ενόψει των αποτελεσμάτων των αξιολογήσεων που διενεργήθηκαν όσον αφορά την εφαρμογή των μέσων της πρώτης φάσης, ενδείκνυται, στο παρόν στάδιο, να επιβεβαιωθούν οι αρχές στις οποίες βασίζεται ο κανονισμός […] 343/2003, καθώς επίσης και να επέλθουν οι αναγκαίες βελτιώσεις, βάσει της εμπειρίας, στην αποτελεσματικότητα του συστήματος του Δουβλίνου και στην προστασία που χορηγείται στους αιτούντες στο πλαίσιο του εν λόγω συστήματος. […]

[…]

(19) Για την εγγύηση της αποτελεσματικής προστασίας των δικαιωμάτων των ενδιαφερόμενων προσώπων, θα πρέπει να θεσπιστούν νομικές εγγυήσεις και το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής όσον αφορά αποφάσεις για μεταφορές στο υπεύθυνο κράτος μέλος, σύμφωνα, ιδίως, με τα δικαιώματα που αναγνωρίζονται στο άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Προκειμένου να τηρείται το διεθνές δίκαιο, η πραγματική προσφυγή κατά των ανωτέρω αποφάσεων θα πρέπει να καλύπτει την εξέταση της εφαρμογής του παρόντος κανονισμού και της νομικής και της πραγματικής κατάστασης στο κράτος μέλος στο οποίο μεταφέρεται ο αιτών.»

14 Το άρθρο 3, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού αυτού ορίζει τα εξής:

«Εάν δεν είναι δυνατόν να καθορισθεί το υπεύθυνο κράτος μέλος βάσει των κριτηρίων που αναφέρονται στον παρόντα κανονισμό, υπεύθυνο για την εξέταση της αίτησης είναι το πρώτο κράτος μέλος στο οποίο υποβλήθηκε η αίτηση διεθνούς προστασίας.»

15 Το άρθρο 4, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«Μόλις υποβληθεί σε κράτος μέλος αίτηση διεθνούς προστασίας κατά την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 2, οι αρμόδιες αρχές του ενημερώνουν τον αιτούντα για την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού και ιδίως για:

[…]

β) τα κριτήρια για τον καθορισμό του υπεύθυνου κράτους μέλους, την ιεράρχηση των κριτηρίων αυτών, τα διαφορετικά στάδια της διαδικασίας και τη διάρκειά τους, καθώς και το ενδεχόμενο η αίτηση διεθνούς προστασίας που έχει υποβληθεί σε ένα κράτος μέλος να έχει ως αποτέλεσμα το εν λόγω κράτος μέλος να προσδιορισθεί ως υπεύθυνο βάσει του παρόντος κανονισμού, ακόμη και αν τέτοιου είδους ευθύνη δεν προκύπτει από τα εν λόγω κριτήρια,

γ) την προσωπική συνέντευξη σύμφωνα με το άρθρο 5 και τη δυνατότητα υποβολής πληροφοριών σχετικά με την παρουσία στα κράτη μέλη μελών της οικογένειας, συγγενών ή οποιωνδήποτε άλλων προσώπων με τα οποία έχει σχέση, συμπεριλαμβανομένων των μέσων με τα οποία ο αιτών μπορεί να υποβάλλει τις πληροφορίες αυτές,

[…]».

16 Το άρθρο 6, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του ίδιου κανονισμού προβλέπει τα ακόλουθα:

«Για τον σκοπό της εφαρμογής του άρθρου 8, το κράτος μέλος στο οποίο ο ασυνόδευτος ανήλικος έχει υποβάλει αίτηση διεθνούς προστασίας προβαίνει στις ενδεδειγμένες ενέργειες το ταχύτερο δυνατό, ώστε να εντοπίσει τα μέλη της οικογένειας, τους αδελφούς ή τους συγγενείς του ασυνόδευτου ανηλίκου στο έδαφος των κρατών μελών, προστατεύοντας το μείζον συμφέρον του παιδιού.»

17 Το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ προβλέπει τα εξής:

«Όταν διαπιστώνεται, βάσει αποδεικτικών στοιχείων ή των έμμεσων αποδείξεων, όπως περιγράφεται στους δύο καταλόγους που αναφέρονται στο άρθρο 22, παράγραφος 3, του παρόντος κανονισμού, συμπεριλαμβανομένων των δεδομένων που αναφέρονται στον κανονισμό [Eurodac], ότι ο αιτών διέβη παρανόμως, οδικώς, διά θαλάσσης ή δι' αέρος, τα σύνορα κράτους μέλους προερχόμενος από τρίτη χώρα, αυτό το κράτος μέλος στο οποίο εισήλθε παρανόμως είναι υπεύθυνο για την εξέταση της αίτησης διεθνούς προστασίας. Η ευθύνη αυτή παύει να υφίσταται δώδεκα μήνες μετά την ημερομηνία κατά την οποία έλαβε χώρα η παράνομη διάβαση των συνόρων.»

18 Το άρθρο 17, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού ορίζει τα εξής:

«Κατά παρέκκλιση από το άρθρο 3, παράγραφος 1, κάθε κράτος μέλος δύναται να αποφασί[σ]ει να εξετά[σ]ει αίτηση διεθνούς προστασίας που έχει κατατεθεί από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα, ακόμη και αν δεν είναι υπεύθυνο για την εξέταση δυνάμει των κριτηρίων που ορίζονται στον παρόντα κανονισμό.

[…]»

19 Το άρθρο 18, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού ορίζει τα ακόλουθα:

«Το υπεύθυνο κράτος μέλος δυνάμει του παρόντος κανονισμού υποχρεούται:

α) να αναδέχεται, υπό τους όρους που προβλέπονται στα άρθρα 21, 22 και 29, αιτούντα ο οποίος υπέβαλε αίτηση σε άλλο κράτος μέλος·

β) να αναλαμβάνει εκ νέου, υπό τους όρους που προβλέπονται στα άρθρα 23, 24, 25 και 29, αιτούντα η αίτηση του οποίου τελεί υπό εξέταση και ο οποίος έκανε αίτηση σε άλλο κράτος μέλος ή ο οποίος ευρίσκεται χωρίς να έχει τίτλο διαμονής στο έδαφος άλλου κράτους μέλους·

γ) να αναλαμβάνει εκ νέου, υπό τους όρους που προβλέπονται στα άρθρα 23, 24, 25 και 29, υπήκοο τρίτης χώρας ή απάτριδα ο οποίος ανακάλεσε την υπό εξέταση αίτησή του και έκανε αίτηση σε άλλο κράτος μέλος ή ο οποίος ευρίσκεται στο έδαφος άλλου κράτους μέλους χωρίς τίτλο διαμονής·

δ) να αναλαμβάνει εκ νέου, υπό τους όρους που προβλέπονται στα άρθρα 23, 24, 25 και 29, υπήκοο τρίτης χώρας ή απάτριδα του οποίου η αίτηση απερρίφθη και ο οποίος έκανε αίτηση σε άλλο κράτος μέλος ή ο οποίος ευρίσκεται χωρίς να έχει τίτλο διαμονής στο έδαφος άλλου κράτους μέλους.»

20 Το άρθρο 20, παράγραφοι 1, 2 και 5, του ίδιου κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«1. Η διαδικασία προσδιορισμού του υπευθύνου κράτους μέλους κινείται μόλις υποβληθεί για πρώτη φορά αίτηση διεθνούς προστασίας σε ένα κράτος μέλος.

2. Μια αίτηση διεθνούς προστασίας θεωρείται υποβληθείσα από τη στιγμή κατά την οποία παραλαμβάνεται από τις αρμόδιες αρχές του συγκεκριμένου κράτους μέλους έντυπο που υποβάλλεται από τον αιτούντα ή πρακτικό που καταρτίζεται από τις αρχές. Εάν η αίτηση δεν γίνεται εγγράφως, το διάστημα μεταξύ της δήλωσης πρόθεσης και της κατάρτισης πρακτικού θα πρέπει να είναι όσο το δυνατόν βραχύτερο.

[…]

5. Το κράτος μέλος στο οποίο υποβλήθηκε πρώτα η αίτηση διεθνούς προστασίας είναι υποχρεωμένο, υπό τους όρους που προβλέπονται στα άρθρα 23, 24, 25 και 29 και έως την ολοκλήρωση της διαδικασίας προσδιορισμού του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση της αίτησης διεθνούς προστασίας, να αναλάβει εκ νέου τον αιτούντα ο οποίος ευρίσκεται σε άλλο κράτος μέλος χωρίς τίτλο διαμονής ή έχει υποβάλει εκεί αίτηση διεθνούς προστασίας αφού ανακάλεσε την πρώτη αίτησή του κατά τη διάρκεια της διαδικασίας προσδιορισμού του υπεύθυνου κράτους μέλους.

[…]»

21 Το άρθρο 21, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ ορίζει τα ακόλουθα:

«Εάν το κράτος μέλος στο οποίο υποβλήθηκε αίτηση διεθνούς προστασίας θεωρεί ότι άλλο κράτος μέλος είναι υπεύθυνο για την εξέτασή της, μπορεί να απευθύνει σε αυτό αίτημα περί αναδοχής του αιτούντος, το συντομότερο δυνατό και, σε κάθε περίπτωση, εντός προθεσμίας τριών μηνών από την υποβολή της αίτησης κατά την έννοια του άρθρου 20 παράγραφος 2.

Παρά το πρώτο εδάφιο, σε περίπτωση σύμπτωσης του Eurodac με δεδομένα που έχουν καταχωρισθεί σύμφωνα με το άρθρο 14 του κανονισμού [Eurodac], το αίτημα αποστέλλεται εντός δύο μηνών από την παραλαβή της σύμπτωσης [του θετικού αποτελέσματος] σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού.

Εάν το αίτημα περί αναδοχής του αιτούντος δεν υποβληθεί εντός των προθεσμιών του πρώτου και του δεύτερου εδαφίου, η ευθύνη της εξέτασης της αίτησης διεθνούς προστασίας εμπίπτει στο κράτος μέλος στο οποίο υποβλήθηκε η αίτηση.»

22 Το άρθρο 22 του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ ορίζει τα εξής:

«1. Το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα προβαίνει στις απαραίτητες επαληθεύσεις, και αποφαίνεται σχετικά με το αίτημα περί αναδοχής του αιτούντος εντός προθεσμίας δύο μηνών από την ημερομηνία της παραλαβής του αιτήματος.

[…]

3. Η Επιτροπή, μέσω εκτελεστικών πράξεων, καταρτίζει και αναθεωρεί περιοδικά δύο καταλόγους, αναφέροντας τα σχετικά αποδεικτικά στοιχεία και τις έμμεσες αποδείξεις σύμφωνα με τα κριτήρια που καθορίζονται στα στοιχεία α) και β) της παρούσας παραγράφου. Οι εν λόγω εκτελεστικές πράξεις εκδίδονται σύμφωνα με τη διαδικασία εξέτασης του άρθρου 44 παράγραφος 2.

α) Αποδεικτικά στοιχεία
   i) Αυτό αναφέρεται στις τυπικές αποδείξεις οι οποίες θεμελιώνουν ευθύνη δυνάμει του παρόντος κανονισμού, ενόσω αυτό δεν αναιρείται από απόδειξη περί του αντιθέτου.

[…]

6. Εάν το κράτος μέλος που υποβάλλει το αίτημα επικαλείται λόγους επείγοντος […], το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα καταβάλλει κάθε δυνατή προσπάθεια προκειμένου να απαντήσει εντός της [ζη]τούμενης προθεσμίας. Σε εξαιρετικές περιπτώσεις, όταν αποδεικνύεται ότι η εξέταση του αιτήματος αναδοχής αιτούντος είναι ιδιαιτέρως πολύπλοκη, το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα μπορεί να απαντήσει μετά την πάροδο της ταχθείσας προθεσμίας, αλλά εν πάση περιπτώσει εντός ενός μηνός. […]

7. Η έλλειψη απάντησης εντός της προθεσμίας των δύο μηνών που αναφέρεται στην παράγραφο 1 και του ενός μηνός που προβλέπεται στην παράγραφο 6 ισοδυναμεί με αποδοχή του αιτήματος και συνεπάγεται την υποχρέωση αναδοχής του προσώπου, συμπεριλαμβανομένης της υποχρέωσης για κατάλληλη διευθέτηση της άφιξης.»

23 Το άρθρο 27, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού προβλέπει τα ακόλουθα:

«Ο αιτών […] έχει το δικαίωμα άσκησης πραγματικής προσφυγής, με τη μορφή [ενδίκου βοηθήματος] ή επανεξέτασης, ενώπιον δικαστηρίου, τόσο για τα πραγματικά όσο και για τα νομικά στοιχεία, κατά απόφασης μεταφοράς.»

24 Το άρθρο 28, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού έχει ως εξής:

«Η κράτηση είναι όσο το δυνατό συντομότερη και δεν διαρκεί περισσότερο από τον χρόνο που εύλογα απαιτείται για την [ολοκλήρωση] των αναγκαίων διοικητικών διαδικασιών με τη δέουσα επιμέλεια, μέχρι την εκτέλεση της μεταφοράς βάσει του παρόντος κανονισμού.

Όταν ένα πρόσωπο κρατείται κατ' εφαρμογή του παρόντος άρθρου, η προθεσμία υποβολής αιτήματος αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης δεν υπερβαίνει τον ένα μήνα από την υποβολή της αίτησης. […]

[…]

Όταν το αιτούν κράτος μέλος δεν τηρεί τις προθεσμίες για την υποβολή αιτήματος αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης […], το πρόσωπο δεν κρατείται πλέον. […]»

Το γερμανικό δίκαιο

25 Το άρθρο 5, παράγραφος 1, του Asylgesetz (νόμου περί ασύλου), όπως δημοσιεύθηκε στις 2 Σεπτεμβρίου 2008 (*BGBl.* 2008 I, σ. 1798, στο εξής: AsylG), ορίζει τα ακόλουθα:

«Οι αποφάσεις που αφορούν αιτήσεις χορηγήσεως ασύλου λαμβάνονται από [την Υπηρεσία]. [Η Υπηρεσία] είναι επίσης αρμόδια, δυνάμει του παρόντος νόμου, για να λαμβάνει μέτρα και αποφάσεις στον τομέα του δικαίου των αλλοδαπών.»

26 Το άρθρο 14, παράγραφος 1, του AsylG προβλέπει τα ακόλουθα:

«Η αίτηση χορηγήσεως ασύλου υποβάλλεται στο παράρτημα [της Υπηρεσίας] που υπάγεται στο αρμόδιο για την υποδοχή του αλλοδαπού κέντρο υποδοχής.»

27 Το άρθρο 23 του AsylG έχει ως εξής:

«(1) Ο αλλοδαπός που έχει γίνει δεκτός σε κέντρο υποδοχής υποχρεούται να παρουσιαστεί αμελλητί ή κατά την ημερομηνία που έχει οριστεί προς τον σκοπό αυτόν από το κέντρο υποδοχής αυτοπροσώπως στο παράρτημα [της Υπηρεσίας], προκειμένου να υποβάλει αίτηση χορηγήσεως ασύλου.

(2) […] Το κέντρο υποδοχής ενημερώνει αμελλητί το υπαγόμενο σε αυτό παράρτημα [της Υπηρεσίας] ότι ο αλλοδαπός έχει γίνει δεκτός στο κέντρο υποδοχής […]».

28 Το άρθρο 63a, παράγραφος 1, του AsylG ορίζει τα ακόλουθα:

«Σε αλλοδαπό που ζητεί άσυλο αλλά δεν έχει ακόμα υποβάλει αίτηση ασύλου χορηγείται αμέσως πιστοποιητικό καταγραφής του ως αιτούντος άσυλο. Το πιστοποιητικό περιλαμβάνει τα προσωπικά στοιχεία και φωτογραφία του αιτούντος άσυλο, καθώς και τα στοιχεία του κέντρου υποδοχής όπου ο αλλοδαπός οφείλει να μεταβεί αμελλητί προκειμένου να υποβάλει αίτηση ασύλου.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

29 Ο T. Mengesteab ζήτησε άσυλο στο Μόναχο (Γερμανία) από τη Regierung von Oberbayern (διοίκηση της περιφέρειας Άνω Βαυαρίας, Γερμανία) στις 14 Σεπτεμβρίου 2015. Την ίδια ημέρα τού χορηγήθηκε από την εν λόγω αρχή ένα πρώτο πιστοποιητικό καταγραφής του ως αιτούντος άσυλο. Ένα δεύτερο πιστοποιητικό του ιδίου είδους τού χορηγήθηκε στις 8 Οκτωβρίου 2015 από την Zentrale Ausländerbehörde Bielefeld (κεντρική αρχή αλλοδαπών του Bielefeld, Γερμανία).

30 Καίτοι η χρονική στιγμή κατά την οποία διαβιβάστηκαν στην Υπηρεσία πληροφορίες σχετικές με τον αιτούντα από μία εκ των αρχών αυτών δεν εξακριβώθηκε κατά τη διαδικασία ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, το δικαστήριο αυτό ωστόσο διαπίστωσε ότι ο T. Mengesteab είχε αποστείλει επανειλημμένα στην Υπηρεσία το πιστοποιητικό εγγραφής του ως αιτούντος άσυλο και ότι η Υπηρεσία είχε παραλάβει, το αργότερο στις 14 Ιανουαρίου 2016, το πρωτότυπο του ως άνω πιστοποιητικού, αντίγραφό του ή τις κυριότερες πληροφορίες που περιλαμβάνονταν σε αυτό.

31 Στις 22 Ιουλίου 2016, ο T. Mengesteab παρουσιάστηκε στην Υπηρεσία και υπέβαλε επίσημη αίτηση χορηγήσεως ασύλου.

32 Δεδομένου ότι από έρευνα στο σύστημα Eurodac προέκυψε ότι τα δακτυλικά αποτυπώματα του ενδιαφερομένου είχαν καταγραφεί στην Ιταλία, η Υπηρεσία ζήτησε στις 19 Αυγούστου 2016 από τις ιταλικές αρχές την αναδοχή του T. Mengesteab βάσει του άρθρου 21 του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ.

33 Οι ιταλικές αρχές δεν απάντησαν στο ως άνω αίτημα περί αναδοχής.

34 Με απόφαση της 10ης Νοεμβρίου 2016, η Υπηρεσία απέρριψε την αίτηση ασύλου που είχε υποβάλει ο T. Mengesteab, διαπίστωσε ότι δεν υπάρχουν λόγοι που να απαγορεύουν την απομάκρυνσή του, διέταξε τη μεταφορά του στην Ιταλία και επέβαλε σε βάρος του απαγόρευση εισόδου και διαμονής διάρκειας έξι μηνών από την ημέρα της απομακρύνσεως.

35 Ο T. Mengesteab προσέβαλε την απόφαση αυτή της Υπηρεσίας ενώπιον του Verwaltungsgericht Minden (διοικητικού δικαστηρίου του Minden, Γερμανία), ζητώντας παράλληλα με την προσφυγή του αναστολή εκτελέσεως. Στις 22 Δεκεμβρίου 2016, το δικαστήριο αυτό δέχθηκε την εν λόγω αίτηση αναστολής εκτελέσεως.

36 Προς στήριξη της προσφυγής του ο προσφεύγων της κύριας δίκης υποστηρίζει ότι η ευθύνη για την εξέταση της αιτήσεώς του διεθνούς προστασίας μεταφέρθηκε στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας κατ' εφαρμογήν του άρθρου 21, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, δεδομένου ότι το αίτημα περί αναδοχής υποβλήθηκε μετά την παρέλευση της προθεσμίας τριών μηνών που προβλέπεται στο πρώτο εδάφιο της διατάξεως αυτής.

37 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι το γερμανικό δίκαιο διακρίνει μεταξύ της ενέργειας του ενδιαφερομένου να ζητήσει άσυλο, η οποία λαμβάνει χώρα γενικά ενώπιον αρχής διαφορετικής από την Υπηρεσία, και της υποβολής επίσημης αιτήσεως χορηγήσεως ασύλου στην εν λόγω Υπηρεσία. Στον υπήκοο τρίτης χώρας που ζητεί άσυλο υποδεικνύεται να αποταθεί σε ένα κέντρο υποδοχής όπου του δίδεται πιστοποιητικό καταγραφής του ως αιτούντος άσυλο. Το εν λόγω κέντρο πρέπει στη συνέχεια να ενημερώσει αμελλητί την Υπηρεσία ότι ο ενδιαφερόμενος ζήτησε άσυλο. Ωστόσο, οι αρχές που είναι επιφορτισμένες με την ως άνω ενημέρωση συχνά δεν εκπλήρωναν την υποχρέωση αυτή, ιδίως το δεύτερο εξάμηνο του 2015, λόγω της ασυνήθους αυξήσεως του αριθμού των αιτούντων άσυλο οι οποίοι εισήλθαν στη Γερμανία κατά την περίοδο αυτή. Στο πλαίσιο αυτό, πολλοί αιτούντες άσυλο υποχρεώθηκαν να αναμείνουν πολλούς μήνες για να υποβάλουν αίτηση χορηγήσεως ασύλου, χωρίς να είναι σε θέση να επιταχύνουν τη διαδικασία αυτή.

38 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Verwaltungsgericht Minden (διοικητικό δικαστήριο του Minden) αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Μπορεί ο αιτών άσυλο να επικαλεστεί τη μεταβίβαση της ευθύνης στο κράτος μέλος που υπέβαλε αίτημα αναδοχής λόγω παρελεύσεως της προθεσμίας για την υποβολή του αιτήματος αναδοχής (άρθρο 21, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού [Δουβλίνο ΙΙΙ]);

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, μπορεί ο αιτών άσυλο να επικαλεστεί τη μεταβίβαση της ευθύνης ακόμα και αν το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα αναδοχής είναι διατεθειμένο να προβεί σε αναδοχή του;

3) Σε περίπτωση αρνητικής απάντησης στο δεύτερο ερώτημα, μπορεί από τη ρητή ή σιωπηρή συναίνεση (άρθρο 22, παράγραφος 7, του κανονισμού [Δουβλίνο ΙΙΙ]) του κράτους μέλους προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα αναδοχής να συναχθεί ότι το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα αυτό είναι διατεθειμένο να προβεί σε αναδοχή του αιτούντος άσυλο;

4) Μπορεί η δίμηνη προθεσμία του άρθρου 21, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού [Δουβλίνο ΙΙΙ] να λήξει μετά την παρέλευση της τρίμηνης προθεσμίας του άρθρου 21, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού [Δουβλίνο ΙΙΙ] σε περίπτωση που το υποβάλλον αίτημα αναδοχής κράτος μέλος αφήνει να παρέλθει διάστημα πλέον του μηνός από την έναρξη της τρίμηνης προθεσμίας πριν απευθύνει αίτημα παροχής στοιχείων από τη βάση δεδομένων Eurodac;

5) Θεωρείται υποβληθείσα, κατά την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού [Δουβλίνο ΙΙΙ], αίτηση διεθνούς προστασίας ήδη την πρώτη φορά που εκδίδεται πιστοποιητικό εγγραφής του ενδιαφερομένου ως αιτούντος άσυλο ή μόνον από της καταχωρίσεως της υποβολής επίσημης αίτησης περί χορήγησης ασύλου; Ειδικότερα:
   α) Αποτελεί το πιστοποιητικό εγγραφής του ενδιαφερομένου ως αιτούντος άσυλο έντυπο ή πρακτικό υπό την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού [Δουβλίνο ΙΙΙ];
   β) Αρμόδια αρχή, υπό την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού [Δουβλίνο ΙΙΙ], είναι η αρχή η οποία είναι αρμόδια για την παραλαβή του εντύπου ή τη σύνταξη του πρακτικού ή η αρχή που είναι αρμόδια να αποφανθεί επί της αιτήσεως ασύλου;
   γ) Θεωρείται ότι το πρακτικό που καταρτίζεται από τις αρχές έχει παραληφθεί από την αρμόδια αρχή όταν κοινοποιείται σε αυτήν το ουσιώδες περιεχόμενο του εντύπου ή του πρακτικού ή πρέπει να της έχει διαβιβαστεί το πρωτότυπο ή αντίγραφο του πρακτικού;

6) Δύνανται καθυστερήσεις μεταξύ, αφενός, της για πρώτη φορά υποβολής αιτήματος ασύλου ή της πρώτης έκδοσης πιστοποιητικού εγγραφής του ενδιαφερομένου ως αιτούντος άσυλο και, αφετέρου, της υποβολής του αιτήματος αναδοχής να έχουν ως αποτέλεσμα τη μεταβίβαση της ευθύνης στο κράτος μέλος που υπέβαλε αίτημα αναδοχής, κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 21, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού [Δουβλίνο ΙΙΙ], ή την υποχρέωση του κράτους μέλους που υπέβαλε αίτημα αναδοχής να κάνει χρήση του παρεχομένου από το άρθρο 17, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού [Δουβλίνο ΙΙΙ] δικαιώματός του να υπεισέρχεται στην εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας ακόμη και αν δεν είναι υπεύθυνο για την εξέτασή της;

7) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο έκτο ερώτημα, όσον αφορά μία από τις δύο εναλλακτικές περιπτώσεις που αυτό προβλέπει: ποιο είναι το χρονικό διάστημα μετά την πάροδο του οποίου δύναται να θεωρηθεί ότι το αίτημα αναδοχής υποβλήθηκε με αδικαιολόγητη καθυστέρηση;

8) Έχει τηρηθεί η προθεσμία του άρθρου 21, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού [Δουβλίνο ΙΙΙ] σε περίπτωση που το κράτος μέλος που υποβάλλει αίτημα αναδοχής αναφέρει στο αίτημα αυτό μόνον την ημερομηνία εισόδου στο υποβάλλον το αίτημα αναδοχής κράτος μέλος και την ημερομηνία υποβολής της επίσημης αίτησης ασύλου, χωρίς όμως να αναφέρει και την ημερομηνία κατά την οποία υποβλήθηκε για πρώτη φορά αίτηση χορήγησης ασύλου ή την ημερομηνία κατά την οποία εκδόθηκε για πρώτη φορά πιστοποιητικό εγγραφής του ενδιαφερομένου ως αιτούντος άσυλο, ή είναι ένα τέτοιο αίτημα "άνευ νομίμου αποτελέσματος";»

Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

39 Το αιτούν δικαστήριο ζήτησε την εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας που προβλέπεται στο άρθρο 105 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

40 Με διάταξη της 15ης Φεβρουαρίου 2017, Mengesteab (C-670/16, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2017:120), ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου δέχθηκε το αίτημα αυτό.

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου και του δευτέρου ερωτήματος

41 Με το πρώτο και το δεύτερο ερώτημα, που πρέπει να συνεξεταστούν, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 27, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ έχει την έννοια ότι ο αιτών διεθνή προστασία μπορεί να επικαλεστεί, στο πλαίσιο προσφυγής που ασκεί κατά αποφάσεως περί μεταφοράς του, τη λήξη της προβλεπόμενης στο άρθρο 21, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού προθεσμίας, τούτο δε ακόμα και αν το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται το σχετικό αίτημα είναι διατεθειμένο να προβεί σε αναδοχή του αιτούντος.

42 Το άρθρο 27, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ διευκρινίζει ότι ο αιτών διεθνή προστασία έχει δικαίωμα ασκήσεως αποτελεσματικής προσφυγής κατά της αποφάσεως περί μεταφοράς του, με τη μορφή προσφυγής κατά της αποφάσεως αυτής ή αιτήματος επανεξετάσεώς της, ενώπιον δικαστηρίου, τόσο ως προς τα πραγματικά όσο και ως προς τα νομικά στοιχεία.

43 Το περιεχόμενο της προσφυγής που μπορεί να ασκήσει ο αιτών διεθνή προστασία κατά αποφάσεως περί μεταφοράς του διευκρινίζεται στην αιτιολογική σκέψη 19 του κανονισμού αυτού, όπου αναφέρεται ότι, προς εξασφάλιση της τηρήσεως του διεθνούς δικαίου, η αποτελεσματική προσφυγή που καθιερώνει ο εν λόγω κανονισμός κατά των αποφάσεων περί μεταφοράς πρέπει να αφορά την

εξέταση, αφενός, της εφαρμογής του ίδιου αυτού κανονισμού και, αφετέρου, της νομικής και πραγματικής καταστάσεως στο κράτος μέλος προς το οποίο μεταφέρεται ο αιτών (βλ., συναφώς, απόφαση της 7ης Ιουνίου 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, σκέψεις 38 και 39).

44 Οι διευκρινίσεις αυτές επιρρωννύονται από τη γενική εξέλιξη του συστήματος προσδιορισμού του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αιτήσεως ασύλου υποβληθείσας σε κράτος μέλος (στο εξής: σύστημα του Δουβλίνου), κατόπιν της εκδόσεως του κανονισμού Δουβλίνου ΙΙΙ, καθώς και από τους σκοπούς που ο κανονισμός αυτός επιδιώκει (βλ., συναφώς, απόφαση της 7ης Ιουνίου 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, σκέψη 45).

45 Όσον αφορά την εξέλιξη αυτή, πρέπει να υπομνησθεί ότι ο νομοθέτης της Ένωσης, στο πλαίσιο του κανονισμού αυτού, δεν περιορίστηκε στο να θεσπίσει οργανωτικούς κανόνες που διέπουν τις σχέσεις μεταξύ των κρατών μελών, με σκοπό τον προσδιορισμό του υπεύθυνου κράτους μέλους, αλλά αποφάσισε να εμπλέξει τους αιτούντες άσυλο στη διαδικασία αυτή, υποχρεώνοντας τα κράτη μέλη να τους ενημερώνουν για τα κριτήρια ευθύνης και να τους προσφέρουν τη δυνατότητα να παράσχουν πληροφορίες οι οποίες καθιστούν δυνατή την ορθή εφαρμογή των κριτηρίων αυτών, καθώς και εξασφαλίζοντάς τους δικαίωμα αποτελεσματικής προσφυγής κατά της αποφάσεως μεταφοράς που ενδέχεται να ληφθεί κατά το πέρας της διαδικασίας (βλ., συναφώς, απόφαση της 7ης Ιουνίου 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, σκέψεις 47 έως 51).

46 Όσον αφορά τους σκοπούς τους οποίους επιδιώκει ο εν λόγω κανονισμός, πρέπει να υπογραμμιστεί ιδίως ότι, από την αιτιολογική σκέψη 9 του κανονισμού αυτού, προκύπτει ότι ο κανονισμός, αφενός, επιβεβαιώνει τις αρχές επί των οποίων στηρίζεται ο κανονισμός 343/2003 και, αφετέρου, αποσκοπεί στο να επιφέρει τις απαιτούμενες βελτιώσεις, βάσει της κτηθείσας πείρας, όχι μόνο στην αποτελεσματικότητα του συστήματος του Δουβλίνου, αλλά και στην προστασία που παρέχεται στους αιτούντες, η οποία διασφαλίζεται ιδίως με την αποτελεσματική και πλήρη δικαστική προστασία τους (βλ., συναφώς, απόφαση της 7ης Ιουνίου 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, σκέψη 52).

47 Μια συσταλτική όμως ερμηνεία της εκτάσεως του δικαιώματος προσφυγής που προβλέπεται στο άρθρο 27, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ θα ήταν ικανή να παρεμποδίσει την πραγματοποίηση του σκοπού αυτού (βλ., συναφώς, απόφαση της 7ης Ιουνίου 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, σκέψη 53).

48 Από τις ανωτέρω σκέψεις απορρέει ότι η διάταξη αυτή πρέπει να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι διασφαλίζει στον αιτούντα διεθνή προστασία αποτελεσματική δικαστική προστασία, εξασφαλίζοντάς του, ιδίως, τη δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής κατά της αποφάσεως περί μεταφοράς του, που μπορεί να αφορά την εξέταση της εφαρμογής του κανονισμού αυτού, περιλαμβανομένης και της τηρήσεως των διαδικαστικών εγγυήσεων τις οποίες προβλέπει ο εν λόγω κανονισμός (βλ., συναφώς, απόφαση της 7ης Ιουνίου 2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, σκέψη 22).

49 Συναφώς, η εφαρμογή του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ στηρίζεται μεν ουσιαστικά στη διεξαγωγή μιας διαδικασίας προσδιορισμού του υπεύθυνου κράτους μέλους, το οποίο καθορίζεται βάσει των κριτηρίων που εκτίθενται στο κεφάλαιο ΙΙΙ του κανονισμού αυτού (αποφάσεις της 7ης Ιουνίου 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, σκέψη 41, και της 7ης Ιουνίου 2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, σκέψη 23), πρέπει όμως να υπογραμμιστεί ότι η εν λόγω διαδικασία συνιστά μια πτυχή των διαδικασιών αναδοχής και εκ νέου αναλήψεως που πρέπει να διεξάγονται υποχρεωτικά σύμφωνα με τους κανόνες τους οποίους θεσπίζει, ιδίως, το κεφάλαιο VI του εν λόγω κανονισμού.

50 Όπως τόνισε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 72 των προτάσεών της, οι διαδικασίες αυτές πρέπει να διεξάγονται, ειδικότερα, με τήρηση μιας σειράς επιτακτικών προθεσμιών.

51 Έτσι, το άρθρο 21, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ προβλέπει ότι το αίτημα περί αναδοχής πρέπει να υποβάλλεται το συντομότερο δυνατόν και, εν πάση περιπτώσει, εντός τριών μηνών από την ημερομηνία υποβολής της αιτήσεως διεθνούς προστασίας. Παρά την πρώτη αυτή

προθεσμία, σε περίπτωση συμπτώσεως του Eurodac με δεδομένα που έχουν καταχωρισθεί σύμφωνα με το άρθρο 14 του κανονισμού Eurodac, το αίτημα αυτό πρέπει να διατυπωθεί εντός προθεσμίας δύο μηνών από την παραλαβή του αποτελέσματος της συμπτώσεως.

52 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι ο νομοθέτης της Ένωσης καθόρισε τα αποτελέσματα της λήξεως των εν λόγω προθεσμιών, διευκρινίζοντας, στο άρθρο 21, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, ότι, αν το αίτημα αυτό δεν υποβληθεί εντός των σχετικών προθεσμιών, η ευθύνη της εξετάσεως της αιτήσεως διεθνούς προστασίας βαρύνει το κράτος μέλος στο οποίο αυτή υποβλήθηκε.

53 Επομένως, οι διατάξεις του άρθρου 21, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού αποσκοπούν μεν στη ρύθμιση της διαδικασίας αναδοχής, πλην όμως συμβάλλουν επίσης, όπως και τα κριτήρια που προβλέπονται στο κεφάλαιο ΙΙΙ του εν λόγω κανονισμού, στον προσδιορισμό του υπεύθυνου κράτους μέλους, κατά την έννοια του ίδιου κανονισμού. Επομένως, απόφαση μεταφοράς σε κράτος μέλος διαφορετικό εκείνου στο οποίο υποβλήθηκε η αίτηση διεθνούς προστασίας δεν μπορεί να εκδοθεί εγκύρως όταν έχουν λήξει οι προθεσμίες που περιλαμβάνονται στις διατάξεις αυτές.

54 Οι εν λόγω διατάξεις συμβάλλουν με τον τρόπο αυτόν αποφασιστικά στην πραγματοποίηση του σκοπού της ταχείας εξετάσεως των αιτήσεων διεθνούς προστασίας, που μνημονεύεται στην αιτιολογική σκέψη 5 του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, εξασφαλίζοντας, σε περίπτωση καθυστερήσεως κατά τη διεξαγωγή της διαδικασίας αναδοχής, ότι η εξέταση της αιτήσεως διεθνούς προστασίας θα διενεργηθεί εντός του κράτους όπου υποβλήθηκε η αίτηση αυτή, προκειμένου να μην καθυστερήσει περισσότερο η εν λόγω εξέταση εξ αιτίας της εκδόσεως και της εκτελέσεως αποφάσεως περί μεταφοράς.

55 Υπό τις συνθήκες αυτές, προκειμένου να εξασφαλίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση περί μεταφοράς έχει ληφθεί κατόπιν ορθής εφαρμογής της διαδικασίας αναδοχής την οποία προβλέπει ο κανονισμός αυτός, το δικαστήριο που επιλαμβάνεται προσφυγής κατά αποφάσεως περί μεταφοράς πρέπει να είναι σε θέση να εξετάσει τους ισχυρισμούς του αιτούντος άσυλο ο οποίος προβάλλει παραβίαση των διατάξεων του άρθρου 21, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 7ης Ιουνίου 2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, σκέψη 26).

56 Το συμπέρασμα αυτό δεν κλονίζεται από το επιχείρημα που προέβαλαν η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου και η Επιτροπή και κατά το οποίο ο διαδικαστικός χαρακτήρας του εν λόγω κανόνα συνεπάγεται ότι δεν χωρεί επικλησή του στο πλαίσιο της προσφυγής που προβλέπεται στο άρθρο 27, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού.

57 Πράγματι, επιπλέον όσων εκτίθενται στη σκέψη 53 της παρούσας αποφάσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το άρθρο 27 του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ ουδόλως διακρίνει μεταξύ των κανόνων των οποίων χωρεί επίκληση στο πλαίσιο της προσφυγής την οποία αυτό προβλέπει και ότι η αιτιολογική σκέψη 19 του κανονισμού αυτού αναφέρεται γενικά στον έλεγχο της εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού.

58 Εξάλλου, ο προβαλλόμενος περιορισμός του περιεχομένου της δικαστικής προστασίας την οποία προβλέπει ο κανονισμός Δουβλίνο ΙΙΙ δεν θα ήταν συνεπής προς τον εκφραζόμενο στην αιτιολογική σκέψη 9 του κανονισμού αυτού σκοπό της ενισχύσεως της προστασίας της οποίας τυγχάνουν οι αιτούντες διεθνή προστασία, δεδομένου ότι η εν λόγω ενισχυμένη προστασία εκδηλώνεται κυρίως με την παροχή ουσιαστικά διαδικαστικής φύσεως εγγυήσεων στους αιτούντες αυτούς (βλ., συναφώς, απόφαση της 7ης Ιουνίου 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, σκέψεις 47 έως 51).

59 Όσον αφορά την περίσταση, στην οποία αναφέρεται το αιτούν δικαστήριο στο δεύτερο ερώτημά του, ότι το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται το σχετικό αίτημα είναι διατεθειμένο να αναδεχθεί τον ενδιαφερόμενο παρά τη λήξη των προθεσμιών του άρθρου 21, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, τούτο δεν μπορεί να αποτελεί συναφώς κρίσιμο στοιχείο.

60 Πράγματι, καθόσον η προσφυγή την οποία προβλέπει το άρθρο 27, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ δεν μπορεί να υπάρξει, καταρχήν, παρά μόνο σε μια κατάσταση όπου το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται το σχετικό αίτημα έχει δεχθεί, είτε ρητώς, σύμφωνα με το άρθρο 22, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, είτε σιωπηρώς, δυνάμει του άρθρου 22, παράγραφος 7, την εν λόγω αναδοχή, η περίσταση αυτή δεν μπορεί, γενικά, να οδηγήσει σε περιορισμό του περιεχομένου του δικαιοδοτικού ελέγχου που προβλέπεται στο άρθρο 27, παράγραφος 1 (βλ., συναφώς, σημερινή απόφαση A.S., C-490/16, σκέψεις 33 και 34).

61 Επιπλέον, όσον αφορά ειδικότερα το άρθρο 21, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι το τρίτο εδάφιό του προβλέπει, σε περίπτωση λήξεως των προθεσμιών που τίθενται στα δύο προηγούμενα εδάφια, αυτοδίκαιη μεταβίβαση της ευθύνης στο κράτος μέλος στο οποίο υποβλήθηκε η αίτηση διεθνούς προστασίας, χωρίς να εξαρτά τη μεταβίβαση αυτή από οποιαδήποτε αντίδραση του κράτους μέλους προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα περί αναδοχής.

62 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, στο πρώτο και στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 27, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, ερμηνευόμενο με γνώμονα την αιτιολογική σκέψη 19 του κανονισμού αυτού, έχει την έννοια ότι ο αιτών διεθνή προστασία μπορεί να επικαλεστεί, στο πλαίσιο προσφυγής ασκουμένης κατά αποφάσεως περί μεταφοράς του, τη λήξη προθεσμίας προβλεπόμενης στο άρθρο 21, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, τούτο δε ακόμα και αν το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα περί αναδοχής είναι διατεθειμένο να προβεί σε αναδοχή του αιτούντος.

Επί του τετάρτου ερωτήματος

63 Με το τέταρτο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 21, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ έχει την έννοια ότι ένα αίτημα περί αναδοχής μπορεί εγκύρως να υποβληθεί μετά από παρέλευση πλέον των τριών μηνών από της υποβολής αιτήσεως διεθνούς προστασίας, σε περίπτωση που το εν λόγω αίτημα υποβάλλεται εντός δύο μηνών από της παραλαβής θετικού αποτελέσματος Eurodac, κατά την έννοια της διατάξεως αυτής.

64 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 21, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, το αίτημα περί αναδοχής πρέπει να υποβάλλεται το συντομότερο δυνατόν και, εν πάση περιπτώσει, εντός τριών μηνών από την ημερομηνία υποβολής της αιτήσεως διεθνούς προστασίας.

65 Το άρθρο 21, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού αυτού προβλέπει ότι, παρά το άρθρο 21, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού, σε περίπτωση συμπτώσεως του Eurodac με δεδομένα που έχουν καταχωρισθεί δυνάμει του άρθρου 14 του κανονισμού Eurodac, το ως άνω αίτημα πρέπει να υποβάλλεται εντός δύο μηνών από της παραλαβής του αποτελέσματος της συμπτώσεως.

66 Το άρθρο 21, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ διευκρινίζει ότι «εάν το αίτημα περί αναδοχής του αιτούντος δεν υποβληθεί εντός των προθεσμιών του πρώτου και του δεύτερου εδαφίου, η ευθύνη της εξέτασης της αίτησης διεθνούς προστασίας εμπίπτει στο κράτος μέλος στο οποίο υποβλήθηκε η αίτηση».

67 Κατά συνέπεια, από το ίδιο το γράμμα της τελευταίας αυτής διατάξεως προκύπτει ότι το αίτημα πρέπει οπωσδήποτε να υποβάλλεται εντός των προθεσμιών του άρθρου 21, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι, εν πάση περιπτώσει, αίτημα περί αναδοχής δεν μπορεί να υποβληθεί μετά την παρέλευση πλέον των τριών μηνών από της υποβολής αιτήσεως διεθνούς προστασίας, χωρίς η παραλαβή θετικού αποτελέσματος Eurodac να παρέχει τη δυνατότητα υπερβάσεως της προθεσμίας αυτής.

68 Η διαπίστωση αυτή επιρρωννύεται από το γενικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται το άρθρο 21, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, καθώς και από τους σκοπούς του, που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για την ερμηνεία της διατάξεως αυτής.

69 Πράγματι, η ειδική προθεσμία που προβλέπεται στο άρθρο 21, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ ισχύει μόνο σε περίπτωση παραλαβής αποτελέσματος περί συμπτώσεως του Eurodac με δεδομένα που έχουν καταχωρισθεί σύμφωνα με το άρθρο 14 του κανονισμού Eurodac, δηλαδή με δεδομένα δακτυλικών αποτυπωμάτων που έχουν ληφθεί επ' ευκαιρία παράνομης διαβάσεως εξωτερικών συνόρων.

70 Από το σημείο 7 του τμήματος Ι του καταλόγου Α που περιλαμβάνεται στο παράρτημα ΙΙ του κανονισμού 1560/2003 προκύπτει, όμως, ότι ένα τέτοιο θετικό αποτέλεσμα συνιστά απόδειξη της παράνομης διαβάσεως εξωτερικών συνόρων, κατά την έννοια του κριτηρίου που περιλαμβάνεται στο άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ. Το αποτέλεσμα αυτό συνιστά, επομένως, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 22, παράγραφος 3, στοιχείο α', σημείο i, του κανονισμού αυτού επίσημη απόδειξη η οποία καθορίζει την ευθύνη δυνάμει του κριτηρίου αυτού, μέχρις αποδείξεως του αντιθέτου.

71 Επομένως, η παραλαβή του θετικού αποτελέσματος Eurodac που μνημονεύεται στο άρθρο 21, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού είναι ικανή να απλοποιήσει τη διαδικασία προσδιορισμού του υπεύθυνου κράτους μέλους σε σχέση προς τις περιπτώσεις στις οποίες δεν έχει παραληφθεί τέτοιο αποτέλεσμα.

72 Η περίσταση αυτή μπορεί, επομένως, να δικαιολογήσει ενδεχομένως την εφαρμογή προθεσμίας βραχύτερης της τρίμηνης προθεσμίας του άρθρου 21, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του ίδιου κανονισμού και όχι την εφαρμογή μιας συμπληρωματικής προθεσμίας, επιπλέον της εν λόγω προθεσμίας.

73 Εξάλλου, η ερμηνεία του άρθρου 21, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ που γίνεται δεκτή στη σκέψη 67 της παρούσας αποφάσεως είναι συνεπής προς τον σκοπό της ταχείας εξετάσεως των αιτήσεων διεθνούς προστασίας, ο οποίος μνημονεύεται στην αιτιολογική σκέψη 5 του κανονισμού αυτού, στο μέτρο που εγγυάται ότι αίτημα περί αναδοχής δεν μπορεί εγκύρως να υποβληθεί μετά από παρέλευση πλέον των τριών μηνών από της υποβολής της αιτήσεως διεθνούς προστασίας.

74 Κατά συνέπεια, στο τέταρτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 21, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ έχει την έννοια ότι ένα αίτημα περί αναδοχής δεν μπορεί εγκύρως να υποβληθεί μετά την παρέλευση πλέον των τριών μηνών από της υποβολής αιτήσεως διεθνούς προστασίας, έστω και αν το αίτημα αυτό υποβάλλεται εντός δύο μηνών από της παραλαβής θετικού αποτελέσματος Eurodac, κατά την έννοια της διατάξεως αυτής.

Επί του πέμπτου ερωτήματος

75 Εισαγωγικώς, πρέπει να σημειωθεί ότι από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι το πρωτότυπο του πιστοποιητικού εγγραφής του ενδιαφερομένου ως αιτούντος άσυλο, αντίγραφό του ή οι κυριότερες πληροφορίες που περιλαμβάνονται σε αυτό περιήλθαν στην Υπηρεσία, η οποία αποτελεί την αρχή που είναι επιφορτισμένη με την εκτέλεση, στη Γερμανία, των υποχρεώσεων που απορρέουν από τον κανονισμό Δουβλίνο ΙΙΙ, περισσότερο από τρεις μήνες πριν από την υποβολή αιτήσεως περί αναδοχής, ενώ η εκ μέρους του ενδιαφερομένου υπηκόου τρίτης χώρας κατάθεση επίσημης αιτήσεως χορηγήσεως ασύλου έγινε πριν από την υποβολή της εν λόγω αιτήσεως.

76 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, με το πέμπτο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού έχει την έννοια ότι αίτηση διεθνούς προστασίας λογίζεται υποβληθείσα όταν έγγραφο, συνταχθέν από δημόσια

αρχή, το οποίο πιστοποιεί ότι υπήκοος τρίτης χώρας ζήτησε διεθνή προστασία, περιέρχεται στην αρχή που είναι επιφορτισμένη με την εκτέλεση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τον εν λόγω κανονισμό και, ενδεχομένως, όταν έχουν περιέλθει στην εν λόγω αρχή μόνον οι κυριότερες πληροφορίες που περιλαμβάνονται στο έγγραφο αυτό, όχι όμως το ίδιο το έγγραφο ή αντίγραφό του, ή, αντιθέτως, αν ένα τέτοιο αίτημα λογίζεται υποβληθέν μόνο με την κατάθεση επίσημης αιτήσεως χορηγήσεως ασύλου.

77 Το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ ορίζει ότι αίτηση διεθνούς προστασίας θεωρείται υποβληθείσα από τη στιγμή κατά την οποία παραλαμβάνεται από τις αρμόδιες αρχές του συγκεκριμένου κράτους μέλους έντυπο που υποβάλλεται από τον αιτούντα ή πρακτικό που έχει καταρτιστεί από τις αρχές.

78 Επομένως, δεδομένου ότι ένα συνταχθέν από δημόσια αρχή έγγραφο δεν μπορεί να λογίζεται ως έντυπο υποβληθέν από τον αιτούντα, για να δοθεί απάντηση στο πέμπτο ερώτημα απαιτείται να προσδιοριστεί αν ένα έγγραφο όπως το επίμαχο στην κύρια δίκη μπορεί να αποτελεί «πρακτικό που καταρτίζεται από τις αρχές», κατά την έννοια της διατάξεως αυτής.

79 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι, οι όροι που χρησιμοποιεί ο νομοθέτης της Ένωσης παραπέμπουν μεν σαφώς σε ένα έγγραφο συνταχθέν από τη δημόσια αρχή, οι όροι όμως αυτοί δεν διευκρινίζουν τη διαδικασία που πρέπει να ακολουθείται για τη σύνταξη του έγγραφου αυτού ή τις πληροφορίες τις οποίες πρέπει να περιέχει το έγγραφο αυτό.

80 Ασφαλώς, η χρήση του όρου «πρακτικό» ή ισοδύναμου όρου στη γερμανική, την ισπανική, τη γαλλική, την ιταλική, την ολλανδική ή τη ρουμανική γλωσσική απόδοση θα μπορούσε να υπονοεί ότι το έγγραφο αυτό πρέπει να κατ' ανάγκη να έχει μιαν ιδιαίτερη μορφή.

81 Ωστόσο, ο όρος που χρησιμοποιείται σε άλλες γλωσσικές αποδόσεις όπως η δανική, η αγγλική, η κροατική, η λιθουανική ή η σουηδική, προς προσδιορισμό του εγγράφου που συντάσσουν οι αρχές, περί του οποίου γίνεται λόγος στο άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, δεν περιέχει σαφή ένδειξη όσον αφορά τη μορφή που πρέπει να έχει το έγγραφο αυτό.

82 Κατά πάγια, όμως, νομολογία, οι κανόνες του δικαίου της Ένωσης πρέπει να ερμηνεύονται και να εφαρμόζονται κατά τρόπο ομοιόμορφο, λαμβανομένων υπόψη των αποδόσεών τους σε όλες τις γλώσσες της Ένωσης (βλ., συναφώς, απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2005, Jyske Finans, C-280/04, EU:C:2005:753, σκέψη 31).

83 Επιπλέον, προκειμένου να ερμηνευθεί η πρώτη περίοδος του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού, πρέπει να ληφθεί υπόψη το γενικό πλαίσιο εντός του οποίου αυτή εντάσσεται και οι σκοποί του εν λόγω κανονισμού.

84 Συναφώς, πρέπει, πρώτον, να σημειωθεί ότι η διάταξη αυτή διευκρινίζει, στη δεύτερη περίοδο, ότι, σε περίπτωση αιτήματος που δεν υποβάλλεται εγγράφως, το χρονικό διάστημα μεταξύ της δηλώσεως προθέσεως και της καταρτίσεως πρακτικού πρέπει να είναι το βραχύτερο δυνατό, πράγμα το οποίο συνιστά ένδειξη, αφενός, ότι η κατάρτιση του εν λόγω πρακτικού αποτελεί ουσιαστικά μια διατύπωση για την καταγραφή της προθέσεως ενός υπηκόου τρίτης χώρας να ζητήσει διεθνή προστασία και, αφετέρου, ότι η καταγραφή αυτή δεν επιδέχεται αναβολή.

85 Δεύτερον, από το άρθρο 20, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού προκύπτει ότι η διαδικασία προσδιορισμού του υπεύθυνου κράτους μέλους αρχίζει ήδη με την για πρώτη φορά υποβολή αιτήσεως διεθνούς προστασίας σε κράτος μέλος.

86 Οι μηχανισμοί τους οποίους προβλέπει ο κανονισμός Δουβλίνο ΙΙΙ για τη συλλογή των στοιχείων που απαιτούνται στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής εφαρμόζονται, επομένως, μετά την υποβολή αιτήσεως διεθνούς προστασίας.

87 Το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού προβλέπει εξάλλου ρητώς ότι μόνο μετά την υποβολή μιας τέτοιας αιτήσεως πρέπει να ενημερωθεί ο αιτών, ιδίως, για τα κριτήρια προσδιορισμού του υπεύθυνου κράτους μέλους, για τη διοργάνωση προσωπικής συνεντεύξεως και για τη δυνατότητα προσκομίσεως πληροφοριών στις αρμόδιες αρχές. Ομοίως, από το άρθρο 6, παράγραφος 4, του εν λόγω κανονισμού απορρέει ότι τα αναγκαία μέτρα για τον εντοπισμό μελών της οικογενείας, αδελφών ή συγγενών ασυνόδευτου ανηλίκου στο έδαφος των κρατών μελών, με σκοπό ιδίως την εφαρμογή των κριτηρίων προσδιορισμού του υπεύθυνου κράτους μέλους αν ο αιτών διεθνή προστασία είναι ασυνόδευτος ανήλικος, που προβλέπονται στο άρθρο 8 του ίδιου κανονισμού, πρέπει να λαμβάνονται μετά την υποβολή αιτήσεως διεθνούς προστασίας.

88 Επομένως, για να μπορέσει να κινηθεί αποτελεσματικά η διαδικασία προσδιορισμού του υπεύθυνου κράτους μέλους, η αρμόδια αρχή απαιτείται να ενημερώνεται με βεβαιότητα σχετικά με το γεγονός ότι υπήκοος τρίτης χώρας ζήτησε διεθνή προστασία, χωρίς να απαιτείται να έχει το έγγραφο που συντάσσεται προς τον σκοπό αυτό έναν συγκεκριμένο τύπο ή να περιλαμβάνει συμπληρωματικά κρίσιμα στοιχεία για την εφαρμογή των κριτηρίων που καθορίζει ο κανονισμός Δουβλίνο ΙΙΙ ή, κατά μείζονα λόγο, για την εξέταση της αιτήσεως διεθνούς προστασίας επί της ουσίας. Ακόμη, στο εν λόγω στάδιο της διαδικασίας, δεν απαιτείται να έχει ήδη πραγματοποιηθεί προσωπική συνέντευξη με τον ενδιαφερόμενο.

89 Η εξέταση των προπαρασκευαστικών εργασιών του κανονισμού 343/2003, το άρθρο 4, παράγραφος 2, του οποίου επαναλήφθηκε, χωρίς ουσιαστική τροποποίηση, στο άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, επιρρωννύει την ως άνω εκτίμηση.

90 Πράγματι, από την αιτιολογία της προτάσεως της Επιτροπής [COM(2001) 447 τελικό] που οδήγησε στην έκδοση του κανονισμού 343/2003, προκύπτει, αφενός, ότι μια αίτηση χορηγήσεως ασύλου πρέπει να λογίζεται ως όντως υποβληθείσα αμέσως μόλις επιβεβαιωθεί η πρόθεση του αιτούντος άσυλο ενώπιον αρμόδιας αρχής και, αφετέρου, ότι το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού επαναλαμβάνει το κείμενο του άρθρου 2 της αποφάσεως 1/97, της 9ης Σεπτεμβρίου 1997, της επιτροπής του άρθρου 18 της Σύμβασης του Δουβλίνου της 15ης Ιουνίου 1990, σχετικά με ορισμένες διατάξεις για την εφαρμογή της Σύμβασης (ΕΕ 1997, L 281, σ. 1). Το τελευταίο άρθρο όριζε, στην παράγραφο 1, ότι μια αίτηση παροχής ασύλου θεωρείται ότι έχει κατατεθεί «από τη στιγμή κατά την οποία σχετική γραπτή απόδειξη –έντυπο που υπέβαλε ο αιτών άσυλο ή πρακτικά που συνέταξαν οι αρχές, ανάλογα με την περίπτωση– έχει περιέλθει στις αρχές του ενεχόμενου κράτους μέλους».

91 Τρίτον, η αποτελεσματικότητα ορισμένων σημαντικών εγγυήσεων υπέρ των αιτούντων διεθνή προστασία θα περιοριζόταν αν η παραλαβή εγγράφου όπως το επίμαχο στην κύρια δίκη δεν ήταν επαρκής για να υποδηλώσει την υποβολή αιτήσεως διεθνούς προστασίας.

92 Η αποδοχή μιας τέτοιας ερμηνείας θα είχε ως αποτέλεσμα όχι μόνον την καθυστέρηση της εφαρμογής των μέτρων που αποσκοπούν στην εξασφάλιση της επαφής ενός μη συνοδευόμενου ανηλίκου με μέλη της οικογένειάς του, αλλά και την παράταση της κρατήσεως του αιτούντος διεθνή προστασία, καθόσον η μέγιστη προθεσμία κρατήσεως εν αναμονή της υποβολής αιτήματος περί αναδοχής υπολογίζεται, κατά το άρθρο 28, παράγραφος 3, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, από τον χρόνο της υποβολής της αιτήσεως διεθνούς προστασίας.

93 Τέταρτον, ο κανονισμός Δουβλίνο ΙΙΙ προβλέπει ειδικό ρόλο για το πρώτο κράτος μέλος εντός του οποίου υποβάλλεται η αίτηση διεθνούς προστασίας. Ειδικότερα, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 20, παράγραφος 5, του κανονισμού αυτού, το κράτος μέλος αυτό είναι, καταρχήν, υποχρεωμένο να αναδεχθεί τον αιτούντα που βρίσκεται εντός άλλου κράτους μέλους, εφόσον δεν έχει περατωθεί η διαδικασία προσδιορισμού του υπεύθυνου κράτους μέλους. Επιπλέον, από το άρθρο 3, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού προκύπτει ότι, εάν δεν είναι δυνατόν να καθοριστεί το υπεύθυνο κράτος μέλος βάσει των κριτηρίων του ίδιου κανονισμού, υπεύθυνο για την εξέταση της αίτησης είναι το πρώτο κράτος μέλος στο οποίο κατατέθηκε η αίτηση διεθνούς προστασίας.

94 Προς διασφάλιση, ιδίως, της αποτελεσματικής εφαρμογής των εν λόγω διατάξεων, το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού Eurodac προβλέπει ότι τα δακτυλικά αποτυπώματα κάθε αιτούντος άσυλο πρέπει καταρχήν να διαβιβάζονται στο σύστημα Eurodac το αργότερο 72 ώρες από της υποβολής της αιτήσεως διεθνούς προστασίας, όπως αυτή προσδιορίζεται στο άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ.

95 Υπό τις συνθήκες αυτές, το να γίνει δεκτό ότι έγγραφο όπως το επίμαχο στην κύρια δίκη δεν συνιστά «πρακτικό», κατά την έννοια της ως άνω διατάξεως, θα παρείχε, στην πράξη, στους υπηκόους τρίτης χώρας τη δυνατότητα να εγκαταλείψουν το κράτος μέλος εντός του οποίου ζήτησαν διεθνή προστασία και να ζητήσουν εκ νέου τέτοια προστασία σε άλλο κράτος μέλος, χωρίς να μπορούν να μεταφερθούν, για τον λόγο αυτόν, στο πρώτο κράτος μέλος και χωρίς καν να είναι δυνατός ο εντοπισμός της αρχικής τους αιτήσεως μέσω του συστήματος Eurodac. Μια τέτοια κατάσταση θα ήταν ικανή να επηρεάσει σοβαρά τη λειτουργία του συστήματος του Δουβλίνου, θίγοντας την ειδική θέση που αναγνωρίζει ο κανονισμός Δουβλίνο ΙΙΙ στο πρώτο κράτος μέλος εντός του οποίου υποβάλλεται αίτηση διεθνούς προστασίας.

96 Πέμπτον, το να γίνει δεκτό ότι έγγραφο όπως το επίμαχο στην κύρια δίκη συνιστά «πρακτικό», κατά την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, είναι σύμφωνο προς τον σκοπό της ταχείας εξετάσεως των αιτήσεων διεθνούς προστασίας, ο οποίος μνημονεύεται στην αιτιολογική σκέψη 5 του κανονισμού αυτού, καθόσον μια τέτοια ερμηνεία εξασφαλίζει ώστε η διαδικασία προσδιορισμού του υπεύθυνου κράτους μέλους αρχίζει εντός του συντομότερου δυνατού χρόνου, χωρίς να προκαλείται καθυστέρηση εξ αιτίας διατυπώσεων που δεν είναι αναγκαίες για τη διεξαγωγή της διαδικασίας αυτής. Αντιθέτως, η επίτευξη του ως άνω σκοπού θα παρεμποδιζόταν αν η ημερομηνία ενάρξεως της εν λόγω διαδικασίας εξηρτάτο αποκλειστικά από μια επιλογή εκ μέρους της αρμόδιας αρχής, όπως ο προσδιορισμός συγκεκριμένου χρόνου και τόπου προς διεξαγωγή προσωπικής συνεντεύξεως.

97 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των στοιχείων αυτών, ένα έγγραφο όπως το επίμαχο στην κύρια δίκη, που έχει συνταχθεί από δημόσια αρχή και το οποίο πιστοποιεί ότι υπήκοος τρίτης χώρας ζήτησε διεθνή προστασία, πρέπει να θεωρείται «πρακτικό», κατά την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού.

98 Λαμβανομένου υπόψη του ρόλου της διατάξεως αυτής στο σύστημα που θεσπίζεται με τον εν λόγω κανονισμό και του σκοπού της, όπως τα στοιχεία αυτά προκύπτουν από τις ανωτέρω σκέψεις, η διαβίβαση των κυριότερων πληροφοριών που περιλαμβάνονται σε ένα τέτοιο έγγραφο στην αρμόδια αρχή πρέπει να λογίζεται ως διαβίβαση στην εν λόγω αρχή του πρωτοτύπου ή αντιγράφου του εγγράφου αυτού. Η εν λόγω διαβίβαση αρκεί, επομένως, προς απόδειξη της υποβολής αιτήσεως διεθνούς προστασίας.

99 Το επιχείρημα που προέβαλαν η Γερμανική Κυβέρνηση και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, καθώς και η Επιτροπή, ότι θα πρέπει να ληφθεί υπόψη κυρίως η διάκριση μεταξύ της «καταθέσεως» και της «υποβολής» αιτήσεως διεθνούς προστασίας που απορρέει από το άρθρο 6 της οδηγίας περί διαδικασιών δεν μπορεί να κλονίσει τα ως άνω συμπεράσματα.

100 Πράγματι, χωρίς να απαιτείται να διευκρινιστεί στην υπό κρίση υπόθεση το περιεχόμενο της διακρίσεως αυτής, πρέπει καταρχάς να διαπιστωθεί ότι από την εξέταση της ορολογίας που χρησιμοποιείται, συναφώς, στις διάφορες νομικές πράξεις του κοινού ευρωπαϊκού συστήματος χορηγήσεως ασύλου δεν μπορούν να συναχθούν χρήσιμα στοιχεία. Ειδικότερα, το άρθρο 18, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ αναφέρεται, σε διάφορες γλωσσικές αποδόσεις, αδιακρίτως, σε «υποβολή» και σε «κατάθεση» αιτήσεως διεθνούς προστασίας, ενώ, σε άλλες γλωσσικές αποδόσεις, αναφέρεται αποκλειστικά είτε στην «υποβολή» είτε στην «κατάθεση» μιας τέτοιας αιτήσεως. Ομοίως, οι όροι αυτοί χρησιμοποιούνται εναλλακτικά στις διάφορες γλωσσικές αποδόσεις του άρθρου 6, παράγραφος 1, του άρθρου 14, παράγραφος 2, και του άρθρου 17, παράγραφος 1, της οδηγίας 2013/33.

101 Περαιτέρω, ναι μεν το άρθρο 6, παράγραφος 4, της οδηγίας περί διαδικασιών και το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ εμφανίζουν σημαντικές ομοιότητες, οι διατάξεις όμως αυτές διαφέρουν, ιδίως καθόσον η πρώτη δεν προβλέπει συνεκτίμηση εγγράφου καταρτιζόμενου από τις αρχές παρά μόνον αν το έγγραφο αυτό προβλέπεται από το εθνικό δίκαιο. Επιπροσθέτως, το άρθρο 6, παράγραφος 4, της οδηγίας περί διαδικασιών αποτελεί εξαίρεση του κανόνα του άρθρου 6, παράγραφος 3, της οδηγίας αυτής, ενώ ο εν λόγω κανόνας δεν έχει ισοδύναμο στον κανονισμό Δουβλίνο ΙΙΙ.

102 Τέλος, το άρθρο 6, παράγραφος 4, της οδηγίας περί διαδικασιών και το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ εντάσσονται σε δύο διαφορετικές διαδικασίες, καθεμία από τις οποίες έχει τις δικές της απαιτήσεις και υπάγεται, ιδίως όσον αφορά τις προβλεπόμενες προθεσμίες, σε διαφορετικό καθεστώς, όπως προβλέπει το άρθρο 31, παράγραφος 3, της οδηγίας περί διαδικασιών.

103 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, στο πέμπτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ έχει την έννοια ότι αίτηση διεθνούς προστασίας λογίζεται υποβληθείσα όταν ένα έγγραφο που έχει συνταχθεί από δημόσια αρχή και το οποίο πιστοποιεί ότι υπήκοος τρίτης χώρας ζήτησε διεθνή προστασία περιέρχεται στην αρχή που είναι επιφορτισμένη με την εκτέλεση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τον εν λόγω κανονισμό και, ενδεχομένως, όταν έχουν περιέλθει στην εν λόγω αρχή μόνον οι κυριότερες πληροφορίες που περιλαμβάνονται σε ένα τέτοιο έγγραφο, όχι όμως το ίδιο το έγγραφο ή αντίγραφό του.

Επί του τρίτου, του έκτου, του εβδόμου και του ογδόου ερωτήματος

104 Λαμβανομένων υπόψη των απαντήσεων που δόθηκαν στα λοιπά ερωτήματα, παρέλκει η απάντηση στο τρίτο, το έκτο, το έβδομο και το όγδοο ερώτημα.

Επί των δικαστικών εξόδων

105 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαίνεται:

1) **Το άρθρο 27, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ) 604/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα, ερμηνευόμενο με γνώμονα την αιτιολογική σκέψη 19 του κανονισμού αυτού, έχει την έννοια ότι ο αιτών διεθνή προστασία μπορεί να επικαλεστεί, στο πλαίσιο προσφυγής ασκουμένης κατά αποφάσεως περί μεταφοράς του, τη λήξη προθεσμίας προβλεπόμενης στο άρθρο 21, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, τούτο δε ακόμα και αν το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα περί αναδοχής είναι διατεθειμένο να προβεί σε αναδοχή του αιτούντος.**

2) **Το άρθρο 21, παράγραφος 1, του κανονισμού 604/2013 έχει την έννοια ότι αίτημα περί αναδοχής δεν μπορεί εγκύρως να υποβληθεί μετά την παρέλευση πλέον των τριών μηνών από της υποβολής αιτήσεως διεθνούς προστασίας, έστω και αν το αίτημα αυτό υποβάλλεται εντός δύο μηνών από της παραλαβής θετικού αποτελέσματος Eurodac, κατά την έννοια της διατάξεως αυτής.**

3) **Το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 604/2013 έχει την έννοια ότι αίτηση διεθνούς προστασίας λογίζεται υποβληθείσα όταν ένα έγγραφο που έχει συνταχθεί από δημόσια αρχή και το οποίο πιστοποιεί ότι υπήκοος τρίτης χώρας ζήτησε διεθνή προστασία περιέρχεται στην αρχή που είναι επιφορτισμένη με την εκτέλεση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τον εν λόγω κανονισμό και, ενδεχομένως, όταν έχουν περιέλθει στην εν λόγω αρχή μόνον οι κυριότερες πληροφορίες που περιλαμβάνονται σε ένα τέτοιο έγγραφο, όχι όμως το ίδιο το έγγραφο ή αντίγραφό του.**

(υπογραφές)